

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/63/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116201024
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116201024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom L. XX, Q. - P. L., proti žalovanému: L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., štátny občan SR, o zaplatenie 411,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/11/2016-96 zo dňa 05.12.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o zamietnutí zvyšnej časti žaloby, ako aj o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) konanie v časti o zaplatenie sumy 77,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 77,22 eur od 16.02.2013 do zaplatenia zastavil (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 254,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 254,- eur od 16.02.2013 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 23,54 % (výrok IV.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 16.03.2012 zmluvu o pôžičke č. 20189038 (ďalej len „zmluva o pôžičke“), na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá pôžička v celkovej sume 576,24 eur. Charakter uzatvorenej zmluvy súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľský v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“ resp. „ZoSÚ“), z ktorého dôvodu sa v prvom rade zaoberal tým, či predložená zmluva má všetky náležitosti požadované zákonom. V tejto súvislosti konštatoval, že zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ cit. zákona). V zmluve nie je úplne uvedená konečná splatnosť úveru, pričom zmluva uvádza údaj o konečnej splatnosti úveru ako „3/2013“. Podľa názoru súdu prvej inštancie spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi uzatvorená zmluva neobsahuje. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd preto podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. poskytnutý úver označil z dôvodu absencie zákonom požadovaných náležitostí za bezúročný a bez poplatkov. Keďže v danom prípade z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovanému

bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 549,- eur, pričom z tejto sumy uhradil len 295,- eur ako akontáciu a splátky, a berúc v úvahu, že uzatvorená zmluva je bezúročná a bez poplatkov, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi iba tzv. čistú istinu úveru, t. j. sumu 254,- eur a z horeuvádzaných dôvodov vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Súčasne s uložením povinnosti na zaplatenie istiny súd prvej inštancie uložil žalovanému aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania, konštatujúc, že žalovaný sa dostal do omeškania dňom 31.01.2013, avšak žalobca si uplatnil úrok z omeškania až od 16.02.2013. Výška úrokovej sadzby k uvedenému dňu predstavovala 8,75 % (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z. z.). O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“. Konštatoval, že predmetom konania bolo zaplatenie sumy 411,19 eur s úrokom z omeškania. Žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 77,22 eur s príslušenstvom späť, čo odôvodnil tým, že si zmluvnú pokutu neuplatňuje. Túto skutočnosť súd vyhodnotil ako procesný neúspech žalobcu. Žalobcovi súd prvej inštancie priznal nárok na zaplatenie sumy 254,- eur. Jeho procesný úspech je teda vo výške 61,77 % (254,- eur/411,19 eur x 100 %). Procesný úspech žalovaného je zasa vo výške 157,19 eur, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá. Vzhľadom k predmetu konania je to 38,23 % (157,19 eur/411,19 eur x 100 %). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 23,54 % (61,77 % - 38,23 %). Preto je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 23,54 %.

2. Proti uvedenému rozsudku, čo do výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o trovách konania (výrok III. a IV.), žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytykal, že na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru, v dôsledku čoho žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Zákon č. 129/2010 Z. z. síce uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, avšak z predloženej zmluvy vyplýva, že doba jej trvania je 12 mesiacov (počet splátok), termín konečnej splatnosti úveru je dohodnutý na deň 20.03.2013 (3/2013). Termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť z jednotlivých termínov splatnosti úverových splátok. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ aj na rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. c/a Klára Bíróová. Na základe uvedeného žalobca žiadal odvolací súd, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. Žalobca v podanom odvolaní namieta odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v danom prípade v otázke určenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

6. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

7. Základným dôvodom pre čiastočné zamietnutie žaloby žalobcu (výrok III. odvolaním napadnutý) bola skutočnosť, že zmluva o pôžičke neobsahuje povinné náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., a preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o pôžičke, na ktorú sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

9. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

10. Pre spotrebiteľský úver sa v ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorých z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 129/2010 Z. z. a dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov.

11. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

12. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení.

13. V danom prípade, oboznámiac sa s obsahom úverovej zmluvy, konkrétne časťou označenou „Predmet financovania pôžičky“, dospel aj odvolací súd k záveru, že termín konečnej splatnosti úveru nebol určený postačujúcim spôsobom tak, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Iba samotná dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (viď rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. januára 2016).

14. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukazuje tiež na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/108/2017 zo dňa 23. mája 2017, ktorý v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru, že účelom § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom; obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012. Napokon odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, v ktorom uviedol, že pojem termín predstavuje časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany (obdobne tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/149/2018 zo dňa 31.07.2018). Tak, ako v uvedených prípadoch, ani v preskúmvanej veci sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že podľa podmienok úverovej zmluvy/podľa jednotlivých termínov splatnosti úverových splátok (viď žalobcom drobnými písmenami formulované „podmienky k zmluve o pôžičke“), resp. podľa dátumu splatnosti poslednej splátky musí byť spotrebiteľovi zrejmé, aký je termín konečnej splatnosti celého úveru. Odvolateľ tiež nemá pravdu v tom, že zmluva obsahuje termín splatnosti presne, t. j. dňom 20.03.2013. V skutočnosti takýto údaj v zmluve chýba.

15. Odvolací súd tiež poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide o základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Tento deň nemôže byť ani súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže sa jedná o jednostranný právny úkon veriteľa. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

16. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvej inštancie, že v zmluve chýba obligatórna náležitosť požadovaná zákonom, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pritom nároky, ktoré žalobca v konaní uplatňoval, sú bezpochyby tie, ktoré vyplývajú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú však vzhľadom k absencii požadovanej náležitosti treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Správne preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi len poskytnutú istinu (výrok II.) a vo zvyšku jeho žalobu zamietol (výrok III.). Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti (výrok III.) vecne správny, odvolací súd ho preto potvrdil, vrátane výroku o trovách konania (výrok IV.).

17. Vo výroku, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 77,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 77,22 eur od 16.02.2013 do zaplatenia zastavil (výrok I.), zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 základných princípov CSP. Žalovanému ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol v súlade s § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania; odvolací súd však z obsahu spisu nezistil, že by žalovanému nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli, resp. si žiadne neuplatnil, a preto mu nárok náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)